

ДЕРЕК ЛАНДИ

Скъловгъри
Плезънт
Тленни обвивки

СОФИЯ, 2012

Derek Landy
SKULDUGGERY PLEASANT MORTAL COIL

copyright © Derek Landy 2010

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ
ТЛЕННИ ОБВИВКИ

c/o Anthea Agency

Соругригт © 2012 Артлайн Студиос

Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © 2012 Златка Паскалева

Редактор: © Мартина Попова

Художник на корицата: © Галина Василева

Печатни коли 29,5

Предпечат: Артлайн Студиос

Издадел: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21

тел. +359 2 988 90 20

www.artline-comics.net

www.facebook.com/studioartline

artline@artline-comics.net

ISBN 978-954-2908-39-5

С огромна неохота посвещавам тази книга на моя редактор Ник Лейк и то само защото той насила ме принуждава да го сторя.

Лично аз бих искал да я посветя на Джили Ръсел и Майкъл Стърнс, които заедно с Ник ме приветстваха истински в книгоиздателския свят, когато се появих на прага им с първата си книга.

За съжаление, тъй като в момента е единственият ми редактор, Ник ме осведоми, че ще редактира посвещението дотогава, докато го превърне в нечетлива кръстословица от зачертани редове, така че в резултат от тази му заплаха настоящата книга се посвещава на него и само на него.

Аз смятам подобно поведение от страна на Ник за смайваща проява на [REDACTED] и [REDACTED], която доказва, че редакторът ми не е нищо повече от един [REDACTED] със [REDACTED] по отношение на [REDACTED], но, хей, какво пък, това е само моето лично мнение.

Е, Ник, ето. Вече имаш книга, посветена на теб. Надявам се, че сега си щастлив, [REDACTED] такава.

[REDACTED].

(Бележка на редактора: Ник Лейк е страхотен пич).

1.

ЗАДАЧАТА НА РИЙТ

Вратите се разтвориха рязко и Първосвещеник Аурон Тенебре влезе с решителна крачка в стаята, а робата се развяваше зад високата му източена фигура. От дясната му страна ситнеше Куивър, пестелив на думи, затова пък прекомерно щедър на усмъртителни погледи. От лявата страна на Първосвещеника вървеше Крейвън, откровен блюдолизец, притежаващ свръхестествена способност да пропълзява неусетно все по-напред, завоювайки пълната благосклонност на началника си. Напоследък Соломон Рийт се срещаше с триото твърде често.

– Духовник Рийт – поздрави Тенебре и кимна царствено.

– Ваша светлост – отвърна Рийт с дълбок поклон. – На какво дължа тази чест?

– Ти как *мислиш*, за какво ли сме дошли? – подигра го Крейвън. – Докладът ти се бави. Смяташ, че Първосвещеникът забравя толкова лесно? За глупак ли го вземаш?

– Не, съвсем не вземам Първосвещеника за глупак, не – спокойно отвърна Рийт. – Но що се отнася до интелигентността на приближените му, определено не мога да бъда толкова категоричен в оценката си.

– Обиди! – писна Крейвън. – Как смееш! Как дръзваш да говориш така пренебрежително в присъствието на Негова светлост!

– Стига – въздъхна Тенебре. – Престанете и двамата. Постоянните ви разпавии ми лаят по нервите.

– Най-покорно прося извинение – незабавно откликна Крейвън и притвори очи, а долната му устна затрепера, сякаш всеки миг щеше да заплаче. Великолепно представление, както обикновено.

– Да – каза и Рийт. – Извинявам се.

– Ако оставим настрана драматизирането, духовник Кревън е напълно прав да изтъкне, че докладът ти закъснява. Как се справя Валкирия Каин в заниманията си?

– Учи бързо – отговори Рийт. – Поне що се отнася до практиката. Има природна дарба за управление на сенки и при всяка наша следваща среща забелязвам напредък.

– А философският аспект? – попита Куивър.

– Там нещата съвсем не са толкова гладки – призна Рийт. – Момичето ни най-малко не се интересува от учението на Ордена. Ще отнеме много време, докато съзнанието ѝ се отвори.

– Скелетът я настройва срещу нас – горчиво каза Тенебре.

– Боя се, че сте прав. Но продължавам да мисля, че усилията с нея си заслужават.

– Тепърва предстои и аз да се убедя в това.

– Това, че момичето учи бързо – обади се Куивър, – не означава, че тя е Вестителя на смъртта.

– Духовник Куивър има право – кимна Тенебре.

Рийт се постара лицето му да не загуби смирения си

израз и премълча хапливия си коментар. През целия си живот беше търсил месията, онзи, който ще спаси света от самия него. Отлично знаеше опасностите, които напразните надежди и обречените каузи крият – беше се сблъсквал достатъчно често и с едните, и с другите. Но Валкирия Каин беше различна. Чувстваше го. Валкирия Каин беше *избраната*.

– Момичето ме тревожи – каза Тенебре. – Има ли потенциал? Несъмнено. С подходящото обучение и въздействие би могла да се нареди сред най-добрите от нас. Но и най-добрите сред нас са нищо в сравнение с качествата, които трябва на притежава Вестителя.

– Ще продължа да работя с нея – отговори Рийт. – След две, може би три години ще имаме вече ясна представа за същинските ѝ възможности.

– Три години? – разсмя се Тенебре. – Както вече видяхме, и за по-кратко време могат да се случат много неща. Серпин. Венгос. Дияблерията. Можем ли да рискуваме да си губим времето с нещо, което може да се окаже грешка? Докато се занимаваме с това да изпитваме госпожица Каин, някой друг от последователите на Меволент може действително да постигне безумните си цели и да върне Безликите, този път завинаги. Или пък – в съзвучие със собствените ви страхове, духовник Рийт – лорд Вайл да се завърне, за да накаже всички ни. Ако дори само едно от тези неща се случи, плановете ни не ще струват и пукната пара. Няма да има свят, който да бъде спасяван.

– Какво предлага Негова светлост? – попита Рийт.

– Трябва да сме сигурни дали не си губим времето с момичето.

– Долавящ – кимна Крейвън.

– Това сме го опитвали и преди – напомни Рийт. – Никой от нашите долавящи не успя да ни каже нищо положително.

– Разчитането на бъдещето никога не е било сред сил-

ните страни на некромантския Орден – отговори Тенебре. – Братята ни просто не се справят с него. Но има един друг долавящ, за когото непрекъснато дочувам слухове. Финбар някой си...

– Финбар Ронг¹ – довърши Рийт. – Но той познава лично Валкирия. Това автоматично компрометира всяко негово предсказание за нея. А дори и да не я познаваше, съмнявам се, че би се съгласил да ни помогне. Както често напомням, никой в магьосническата общност не ни се радва особено.

– Но ние работим и за тяхното спасение! – излая Крейвън, но този път дори Първосвещеникът не му обърна никакво внимание.

– Долавящият ще ни помогне – каза Тенебре, – а след това няма да помни нищо. Духовник Рийт, искам да вземете Капана за души и да освободите пленената в него Останка.

Лицето на Рийт се изопна.

– Ваша светлост, Останките са изключително опасни...

– О, напълно се доверявам на способностите ви да овладеее ситуацията – пресече го Тенебре с бодро махване на ръката. – Нека Останката обладае този Финбар и ако после той погледне в бъдещето и види там, че Валкирия Каин е Вестителя на смъртта, тогава всички ние с чиста съвест можем да насочим всичките си усилия към това момичето да развие пълния си потенциал. Ако обаче в бъдещето няма нищо подобно, забравяме за нея и търсенето ни продължава в друга посока.

– Но използването на Останка...

– След като свършите работата, просто я приберете обратно в Капана. Нищо по-лесно от това!

1 Ронг (англ. wrong) – сбъркан, повреден (Б. пр.)

2.

УСМИХНАТИЯТ ДЕТЕКТИВ

След няколко дни беше Коледа, но една от къщите на тихата улица в предградията на Дъблин тънеше в мрак. Трима ентузиазирани съседни бяха пренаселили малките си градинки със светещи Дядо-Коледовци и весели еленчета, а някакъв идиот дори беше омотал кабел с пъстроцветни лампички около стълба на уличното осветление точно пред портичката си. Сняг нямаше, но нощта беше студена, а мразът висеше над града, трепкащ и пробясващ.

Голямата кола с угасени фарове, която спря пред тъмната къща, беше Бентли R-Type Continental от 1954-та година, една от 208-те съществуващи на света бройки от този модел. Изумителен автомобил в ретро стил, но напълно модернизирани, пригодени за специалните нужди на собственика си. Беше бърз, беше мощен и ако получише още дори само една мъничка драскотина, щеше да се разпадне на

съставните си части.

Така беше казал механикът в сервиза. Човекът беше правил всичко по силите си, толкова пъти беше влагал цялото си умение и знания, за да връща колата от ръба на тоталната негодност и беше успявал, но сега вече беше категоричен, че следващата драскотина ще я довърши. Хватките, които позволяваха на автомобила да се движи, всичкото старание, което го поддържаше все още във форма, щяха да се изчерпят и вече нищо нямаше да може да го спаси. Стъклата щяха да се пръснат, ламарините – да се разпорят, купето – да се разглоби, гумите – да се спукат, двигателят щеше да спре... Единственият начин да избегнете пълната трагедия, беше казал механикът, е да сте *вън* от колата, когато всичко това се случи.

Скълдъгъри Плезънт излезе пръв. Висок и слаб, в тъмносин костюм и с черни ръкавици. Косата му беше кестенява и къдрава, скулите – високи, челюстта – волева. Кожата на бузите леко лъщеше, а очите му трудно се фокусираха, но, предвид обстоятелствата, лицето му си беше съвсем прилично. Едно от приемливите му.

Валкирия Каин излезе от другата страна на колата. Дръпна ципа на горната си дреха, за да се предпази от студа, и двамата със Скълдъгъри се запътиха към входната врата на мрачната къща. Момичето хвърли поглед към детектива и забеляза усмивката му.

– Престани – въздъхна.

– Какво да престана? – отвърна Скълдъгъри с великолепния си подкупващо-кадифен глас.

– Да се усмихваш. Човекът, с когото сме дошли да говорим, живее в единствената тъмна къща наред празнично осветена улица. Това не е добър знак.

– Дори *не осъзнавах*, че се усмихвам – отвърна скелетът.

Пред вратата спряха и Скълдъгъри направи съзнателно усилие да овладее чертите на изражението си. Устата му се

нагърчи и се изкриви надолу.

– Сега усмихвам ли се?

– Не.

– Отлично – отвърна той и усмивката му моментално пак се появи.

Валкирия му подаде шапката.

– Защо не разкараш лицето? Тук няма да ти трябва.

– Ти си тази, дете непрекъснато ми повтаря колко е важно да се упражнявам – отвърна детективът, но пръстите му се плъзнаха под яката на ризата и докоснаха двата символа, татуирани на ключиците му. Лицето и косата плавно потънаха и изчезнаха, оголвайки на показ искрящия череп.

Скълдъгъри нахлупи шапката си и я килна нагло.

– Така по-добре ли е? – попита.

– Определено.

– Хубаво – скелетът почука на вратата и измъкна пистолета си. – Ако някой пита, ние сме певци на коледни песни. Страшнички певци.

Тананикайки си „Джингъл белс“, Скълдъгъри почука отново. Никой не отвори, в къщата не се появи светлинка.

– Обзалагам се, че вътре всички са мъртви – отбеляза Валкирия.

– В момента се проявяваш като една изумителна песимистка – попита Скълдъгъри, – или този твой пръстен ти подсказва нещичко?

Некромантският пръстен студенееше на пръста ѝ, но не повече от обикновено.

– Нищо не ми подсказва. Всъщност, за да усетя смъртта чрез него, трябва практически да съм се надвесила над някой труп.

– Е, това е една смайващо полезна способност, няма две мнения. Дръж.

Скелетът ѝ подаде пистолета и клекна, за да отвори ключалката. Валкирия се огледа, но наоколо нямаше никого.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

– Може да е капан – предположи полугласно момичето.

– Едва ли – прошепна детективът в отговор. – Капаните обикновено са примамливи и изкушаващи.

– Може да е скапан капан.

– Права си, това винаги е възможен вариант.

Ключалката щракна и се отвори. Скълдъгъри се изправи, прибра шперцовете в джоба си и си взе пистолета.

– И на мен ми трябва оръжие – промърмори Валкирия.

– Ти си елементал с некромантски пръстен, обучен в разнообразни бойни изкуства от едни от най-добрите воини в света – изтъкна Скълдъгъри. – Почти сигурен съм, че тези факти превръщат *самата теб* в оръжие.

– Искам да кажа, че ми трябва истинско оръжие, от онези, които се държат в ръка. Ти имаш пистолет, Танит има меч... Аз искам поне пръчка.

– Ще ти купя една пръчка за Коледа.

Момичето се навъси, а скелетът бутна вратата. Тя се отвори тихо, не се чу дори зловешо изскърцване. Скълдъгъри тръгна напред, а Валкирия го последва, като не забрави да затвори вратата зад гърба им. Трябваше ѝ минута, за да свикнат очите ѝ с мрака, а Скълдъгъри, който изобщо нямаше очи, които да свикват с каквото и да било, я изчака да го потупа по рамото, че е готова да продължат. Минаха през една гостна, където момичето отново докосна детектива. Той я погледна, а тя мълчаливо посочи некромантския пръстен. Той жужеше тихо, излъчвайки ужасна ледена енергия, подхранвана от смъртта, която витаеше в стаята.

Намериха първия труп проснат на дивана. Вторият беше свит на кълбо в ъгъла сред парчетиите от нещо, което явно доскоро е било масичка за кафе. Скълдъгъри се вгледа внимателно и в двете тела, вдигна поглед към Валкирия и поклати глава. Нито един от мъртвите не беше мъжът, когото търсеха.

Отидоха в кухнята, където попаднаха на трети труп на

пода. Ако главата на мъртвеца не беше неестествено извъртяна на сто и осемдесет градуса назад, човек би казал, че е полегнал да погледа тавана. По плочките до ръката на трупа бяха пръснати парчета счупена бутилка, а миризмата на бира все още силно се усещаше.

На първия етаж нямаше повече трупове, така че детективите поеха по стълбите. Още първото стъпало изскърца зловещо и Скълдъгъри, вече стъпил отгоре му, бавно дръпна крака си, прегърна Валкирия през кръста, двамата се издигнаха във въздуха и прелетяха над стъпалата до трупа, прострян на първата площадка. Беше жена, умряла свита в ембрионална поза.

На етажа имаше три спални и баня. Банята беше празна, както и първата спалня, която провериха. Стените на втората спалня бяха омазани с черни ивици, сякаш са ги близали пламъци, а през прозореца висеше второ женско тяло, повесено наполовина навън. Валкирия реши, че жената е обгорила стените – отначало се е опитала да се защити, а после – да избяга. И двата опита очевидно са били неуспешни.

В последната спалня беше останало нещо живо. Чуваха го – каквото и да беше – как шумоли в гардероба в старанието си да пази пълна тишина. Чува как нещото си пое дълбоко дъх, когато влязоха в спалнята, а после около трийсет секунди цареше пълно мълчание. То приключи със смешно силно изпъшкване и поемане на нова глътка въздух. Скълдъгъри вдигна предпазителя на пистолета.

– Излез – каза.

Гардеробът се разтвори с трясък и един луд с крясък връхлетя Валкирия. Тя блъсна ръката му, сграбчи го за ризата и го преметна през рамо, крясъкът му премина в изквичаване от болка, когато гърбът му се тресна в пода.

– Не ме убивайте – разхлипа се мъжът. – О, Боже, моля ви, не ме убивайте.